

2 SÁMUEL 8-16.

A 8.-ik fejezetben Dávid ellenségei felett aratott győzelmeiről olvashatunk, melyek során Isten megerősítette őt uralkodásban és a királyságot is megerősítette a környező népekkel szemben.

Ezután történt, hogy Dávid megverte a filiszteusokat, leigázta őket, és elvette Dávid a filiszteusoktól Meteg-Ammát.

Megverte a móábiakat is. Lefektette őket a földre, és kötéllel mérte meg őket: két kötélnyit kivégeztetett, egy kötélnyit pedig életben hagyott. És a móábiak adófizető szolgálói lettek Dávidnak.

Megverte Dávid Hadadezert, Rehób fiát, Cóbá királyát, aki az Eufrátesz folyamig akarta kiterjeszteni hatalmát.

Elfogott közülük Dávid ezerhétszáz lovas és húszezer gyalogost, és megbénította Dávid a harci kocsik lovait, csak száz harci kocsit hagyott meg belőlük.

Amikor a damaszkuszi arámok eljöttek, hogy megsegítsék Hadadezert, Cóbá királyát, levágott Dávid huszonkétezer arám embert.

Majd helyőrséget helyezett az arám Damaszkuszba, és adófizető szolgálóivá lettek Dávidnak az arámok. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahova csak ment.

Elvette Dávid az aranypajzsokat is, amelyeket Hadadezer szolgálói hordtak, és Jeruzsálembé vitette azokat. Dávid király igen sok rezet hozott el Betahból és Bérótajból, Hadadezer városaiból.

Amikor meghallotta Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadezer egész haderejét, elküldte Tói a fiát, Jórámot Dávid királyhoz mindenféle arany-, ezüst- és réztárggyal, hogy békességgel és áldással köszöntse azért, mert hadat viselt Hadadezerrel, és megverte őt. Hadadezer ugyanis Tóival is harcban állt.

Dávid király ezeket is az Úrnak szentelte azzal az ezüsstel és arannyal együtt, amelyet a meghódított népektől zsákmányolva már odaszentelt:

amit az arámoktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól, az amálékiaktól és Hadadezertől, Rehób fiától, Cóbá királyától zsákmányolt.

Dávid korábban kifejezte azt az óhaját Nátánnak, hogy egy házat akar építeni Istennek, de Isten azt mondta, hogy ő nem építheti meg azt, mert nagyon sok vér tapad a kezéhez. Ellenben Isten maga fogja felépíteni Dávid házát ahonnan a Messiás fog majd származni.

Annak ellenére, hogy Isten megvonta tőle az Ő háza építésének kiváltságát, mégis Dávid el kezdte gyűjteni az Úr házának építéséhez szükséges kincseket: tömérdek aranyat, ezüstöt és rezet. Amikor aztán Salamon fia került a trónra, akkor minden, ami az Isten házának felépítéséhez szükséges volt, már ott volt összeszedve. Az Úr nem tiltotta meg Dávidnak, hogy a zsákmányokat az Ő házának felépítésére tegye félre, így hát Dávid nekifogott a kincsek gyűjtésének, majd az Úr házának a terveit is elkészítette.

Akkor is hírnevet szerzett magának Dávid, amikor visszatért azután, hogy a Sós-völgyben megvert tizennyolcezer edómit.

Edómba is helyőrséget helyezett. Helyőrséget helyezett el egész Edómban, úgyhogy egész Edóm Dávid szolgálója lett. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahova csak ment.

Így uralkodott Dávid egész Izráelen, jogot és igazságot szolgáltatva egész népének.

A hadsereg parancsnoka Jóáb, Cerújá fia, a főtanácsos pedig Jósáfát, Ahilúd fia volt.

Cádók, Ahitúb fia és Ahimelek, Ebjátár fia voltak a papok, Szerájá pedig a kancellár.

Benájá, Jójádá fia a kerétiak és a pelétiak parancsnoka volt; Dávid fiai is papok voltak.

Igy erősödött meg a királyság Dávid uralkodása alatt.

A kilencedik fejezetben Dávid fel akarta kutatni, hogy maradt-e életben valaki Saul házából. Korábban ő és Jonatán egy baráti szövetséget kötöttek egymással arra vonatkozóan, hogy egymással és egymás rokonaival örökké jól fognak bánni.

Dávid megtudta, hogy Mefiboset, Jonatán fia életben van. Ő még csak öt éves volt akkor, amikor Saul és Jonatán elesett a Gilboa-hegyen. Amikor a dajkája meghallotta, hogy a filiszteusok megölték őket, nagyon megijedt, felkapta Mefibosetet és el akart vele menekülni, de közben elejtette a kisfiút, és mindkét lába eltörött. Mivel nem helyezték vissza a csontokat a helyükre, ezért a fiú mindkét lábára sántított.

Egyszer megkérdezte Dávid: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, aki iránt hűséggel tartozom Jónátánért?

Volt egy Saul házából való szolga, akinek Cíbá volt a neve. Őt hívták Dávidhoz, és megkérdezte a király: Te vagy Cíbá? Ő így felelt: Én vagyok, a te szolgád.

Akkor ezt mondta a király: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, akinek hűséggel tartozom Isten előtt? Cíbá ezt felelte a királynak: Van még Jónátánnak egy fia, aki mindkét lábára béna.

A király megkérdezte: Hol van? Cíbá így felelt a királynak: Lódebárban van, Ammiél fiának, Mákírnak a házában.

Akkor üzent neki Dávid király, és elhozatta őt Lódebárból, Mákírnak, Ammiél fiának a házából.

Amikor megérkezett Dávidhoz Mefibóset, Saul fiának, Jónátánnak a fia, arcra esett, és leborult előtte. Dávid megszólította: Mefibóset! Ő így felelt: Itt van a te szolgád.

Dávid ezt mondta neki: Ne félj, hiszen én hűséggel tartozom neked apádért, Jónátánért, és visszaadom neked nagyapádnak, Saulnak minden földbirtokát, te pedig mindenkor az én asztalomnál étkezel.

Ekkor Mefibóset leborult, és ezt mondta: Micsoda a te szolgád, hogy hozzám fordultál, aki olyan vagyok, mint a döglött kutya?

Ezután hívatta a király Cíbat, Saul legényét, és ezt mondta neki: Mindent urad fiának adtam, amije csak volt Saulnak és egész háza népének.

Te műveld a földjét fiaiddal és szolgálóiddal együtt, és takarítsd be, hogy legyen mit ennie urad fiának. Maga Mefibóset, urad fia állandóan az én asztalomnál fog étkezni. Cibának tizenöt fia és húsz szolgálója volt.

Cíbá így felelt a királynak: Mindent megtesz szolgád, amit uram, királyom parancsol szolgálójának. Mefibóset pedig az én asztalomnál fog étkezni, mint egy királyfi - mondta Dávid.

A 10.-ik fejezetben:

Történt ezek után, hogy meghalt az ammóniak királya, és utána a fia, Hánún lett a király.

Dávid így gondolkodott: Szeretettel bánok Hánúnnal, Náhás fiával, mert az ő apja is szeretettel bánt velem. Elküldte tehát Dávid a szolgálóit, hogy megvigasztalják apja halála miatt. Amikor megérkeztek Dávid szolgálói az ammóniak országába,

ezt mondták az ammóniak vezérei uruknak, Hánúnnak: Azt hiszed, apádat akarja megtisztelni Dávid, hogy vigasztalókat küldött hozzád? Inkább azért küldte hozzád Dávid a szolgálóit, hogy ezt a várost megszemléljék, kikémeleljék és elpusztítsák!

Elfogatta azért Hánún Dávid szolgálóit, szakálluk felét lenyíratta, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket.

Amikor ezt jelentették Dávidnak, eljűk küldött, és mivel igen csúffá tették azokat az embereket, ezt üzentek nekik a király: Maradjatok Jerikóban, amíg meg nem nő a szakállatok; azután térjete vissza!

Az ammóniak a mai Amman-ban laktak, amely ma Jordánia fővárosa.

Amikor látták az ammóniak, hogy gyűlöletesek lettek Dávid előtt, követeket küldtek, és zsoldjukba fogadták a bét-rehóbi arámokat és a cóbai arámokat, húszezer gyalogost, továbbá Maaká királyától ezer embert és Tóbból tizenkétezer embert.

Amint meghallotta ezt Dávid, elküldte Jóábot egy egész sereggel, a legvitézebbekkel.

Kivonultak az ammóniak is, és csatarendbe álltak a kapu bejáratánál. A cóbai és rehóbi arámok, meg Tób és Maaká emberei külön álltak fel a mezőn.

Jóáb látta, hogy elöl is, hátul is támadás fenyegeti, ezért kiválogatta egész Izráel színe-javát, és csatarendbe állította őket az arámokkal szemben.

A hadinép maradékát pedig testvérének, Abisajnak a vezetésére bízta, és az ammóniakkal szemben állította csatarendbe.

Ezt mondta: Ha az arámok erősebbek lesznek nálam, jöjj segítségemre! Ha pedig az ammóniak lesznek erősebbek nálad, akkor én megyek segíségedre.

Légy erős, szedjük össze az erőnket népünkért és Istenünk városaiért! Az ÚR pedig tegye azt, amit jónak lát!

Akkor Jóáb rohamra indult hadinépével az arámok ellen, és azok megfutamodtak előtte.

Amikor az ammóniak látták, hogy az arámok futnak, ők is megfutamodtak Abisaj előtt, és bementek a városba. Akkor Jóáb visszatért az ammóniak üldözéséből, és Jeruzsálembe ment.

Amikor az arámok látták, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, összegyűltek.

Akkor elküldött Hadadezer és felvonultatta a folyamon túli arámokat. Ezek megérkeztek Hélámba, élükön Sóbakkal, Hadadezer hadseregparancsnokával.

Jelentették ezt Dávidnak, aki összegyűjtötte egész Izráelt, átkelt a Jordánon, és megérkezett Hélám alá. Az arámok csatarendbe álltak Dáviddal szemben, és megütköztek vele.

De megfutamodtak az arámok Izráel előtt, és megölt Dávid az arámok közül hétszáz harci kocsin küzdő embert és negyvenezer lovast. Sóbakot, a hadseregparancsnokot is levágta, és ott halt meg.

Amikor látták mindazok a királyok, akik Hadadezer szolgálói voltak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, békét kötöttek Izráellel, és szolgáltak neki. Ezután az arámok nem merték többé segíteni az ammóniakat.

A 11.-ik fejezetben:

Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálóival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt.

Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt.

Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Úriás felesége.

Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony bement hozzá, ő pedig vele hált, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából. Azután hazament az asszony.

De az asszony teherbe esett. Ezért ezt az üzenetet küldte Dávidnak: Teherbe estem!

Dávid nekifogott, hogy eltüntesse a bűnjeleket. Később fia, Salamon írta:

„Aki a bűne eltüntetésén mesterkedik, nem jár sikerrel, de aki megvallja bűneit, annak megbocsájtatnak azok.”

Akkor Dávid ezt üzenté Jóábnak: Küldd hozzám a hettita Úriást! Jóáb el is küldte Úriást Dávidhoz.

Amikor Úriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép és jól folyik-e a háború.

Azután ezt mondta Dávid Úriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Úriás kiment a királyi palotából, és utána vitték a király ajándékát.

Dávid azt gondolta, hogy ha hazamegy Uriás, és lefekszik a feleségével, akkor ha később a felesége majd azt mondja, hogy teherbe esett, akkor senki sem fogja megtudni. De Uriás nagyon becsületes ember volt.

De Uriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le urának a többi szolgájával együtt, és nem ment haza. Amikor jelentették Dávidnak, hogy Uriás nem ment haza, ezt mondta Dávid Uriásnak: Hiszen útról jöttél! Miért nem mentél haza?

Uriás így felelt Dávidnak: A láda, meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és feleségemmel háljak? Az életedre, a lelkedre mondom, hogy nem teszem ezt!

Akkor ezt mondta Dávid Uriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Uriás Jeruzsálemben aznap és másnap is.

Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálóival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza.

A bűn egyre csak nőtt, szokásához híven. Dávid egy sokkal keményebb tervet dolgozott ki, amely értelmében Uriást szándékosan meg kellett öletni a harcok közepette.

Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Uriással küldött el.

Ezt írta a levélben: Állítsátok Uriást az arcvonalba, ahol legerősebb a harc, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és meghaljon!

Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Uriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok vannak.

Amikor kitörtek a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábbal, néhányan elesetek a hadinép közül, Dávid szolgálói közül. Meghalt a hettita Uriás is.

Jelentést küldött azért Jóáb Dávidnak az ütközet egész lefolyásáról.

Ezt parancsolta a küldöncnek: Ha elbeszéled az ütközet egész lefolyását a királynak, és ha a király haragra lobban, és ezt mondja neked: Miért mentetek harc közben olyan közel a városhoz, hát nem tudtátok, hogy a várfalról lelőhetnek benneteket?

Ki ütötte agyon Abimeleket, Jerubbeset fiát? Egy asszony dobott rá a várfalról egy malomkövet, és ezért halt meg Tébecben. Miért mentetek olyan közel a várfalhoz? Akkor így válaszolj: Szolgád, a hettita Uriás is meghalt.

A küldönc tehát elment, és amikor megérkezett, jelentette Dávidnak mindazt, amit rábízott Jóáb.

A küldönc ezt mondta Dávidnak: Először erősebbek voltak nálunk azok az emberek, ránk törtek a mezőn, de mi visszaszorítottuk őket a kapu bejáratáig.

A várfalról azonban lövöldözni kezdtek szolgálóidra az íjászok, és meghaltak néhányan a király szolgálói közül. Szolgád, a hettita Uriás is meghalt.

Akkor ezt parancsolta Dávid a küldöncnek: Mondd meg Jóábnak: Ne tartsd ezt olyan nagy bajnak, mert a fegyver hol ezt, hol azt pusztítja el. Harcolj még erősebben a város ellen, és rombold le! Így biztasd őt!

Amikor meghallotta Uriás felesége, hogy meghalt a férje, Uriás, elsíratta az urát.

A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette; az pedig a felesége lett, és fiút szült neki. De az Úrnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

Isten nem engedhette meg, hogy Dávid bűne ki ne tudódjon, és büntetés nélkül maradjon. A gyerek megszületett, és közben biztosan meg is szerette Betsabét. Legelső találkozásukkor bizonyára nem a szeretetét fejezte ki Betsabénak, hanem csak a saját vágyát elégítette ki vele. Akárcsak sok férfi és nő között, először fizikai vonzódás alakult ki, de később aztán megtanulják egymást szeretni. Gyakran meg ennek az ellenkezője történik meg: először a fizikai vonzódás alakul ki, de után gyűlölni kezdik egymást, amikor valóban megismerik a másikat.

A szeretet nem mindig következménye a fizikai vonzódásnak. Valójában nincs szerelem első látásra, mert első látásra csak vonzalom alakul ki. A szeretet valami olyan dolog, ami növekszik, kifejlődik egy kapcsolatban.

Dávid azt hitte, hogy minden rendben van, amíg egyszer csak Nátán próféta eljött hozzá:

Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény.

A gazdagnak igen sok juha és marhája volt.

A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránkjája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna.

Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember báránnyát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette!

A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt.

Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből.

Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked.

Miért vetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?!

Amikor ilyen sokat adott neked az Úr, akkor miért szegted meg a parancsolatát? Miért van az, hogy amikor az Isten olyan jó velünk, és olyan sok mindent ad nekünk, akkor nem értékeljük, és nem vagyunk megelégedve azzal, amit Isten tett? Miért akarunk még mindig többet megszerezni magunknak akkor, amikor többünk van, mint amit el tudunk fogyasztani, vagy élvezni tudnánk? Dávidnak is olyan sok felesége volt, de miért kellett neki egy másik ember felesége?

A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével!

Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetted engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen.

Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni.

Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt!

Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.

Dávid a történelmi gazdag embert halálra ítélte, de Isten ítélete nem volt halál Dáviddal szemben. Ennek ellenére Dávid nem ússza meg ezt büntetés nélkül, és nem is várhatjuk el, hogy Isten a bűnünk minden következményét elengedje. Mindig vannak olyanok, akik félremagyarázzák Isten kegyelmét. Pál beszélt azokról, akik azt hangoztatták, hogy „gyerünk, tegyünk meg szabadon bármilyen bűnt, hogy bővüljünk a kegyelem, mert ha sok a bűn, akkor a kegyelem még több lesz. Isten kijelentette, hogy mindnyájan bűnösök vagyunk, és ha bűnt követek el, akkor csak azt bizonyítom, hogy Isten igazat beszél. Akkor miért ítélné meg engem ezért?” Pál azt mondta, hogy ez ostoba beszéd, mert minden olyan filozófia, amely Isten kegyelmére alapozva bűnbe viszi az embereket, elítélendő tanítás.

Pál a kegyelem evangéliumát hirdette, hogy a bűnösök megbocsájtanak hit által Jézus Krisztusban. Ugyanakkor Péter rámutat arra, hogy voltak olyanok, akik egyszerűen csak arra használták a kegyelem evangéliumát, hogy a saját vágyaikat szabadon kielégítsék. Szándékosan bűnöket követtek el, utána pedig imádkoztak, és azt mondták, hogy Isten úgymégbocsájtó. Ez viszont nagyon helytelen! Sohasem

követhetek el szándékosan olyan dolgot, amiről tudom, hogy bűn, azzal az elvárással, hogy Isten úgymint megbocsájt, mert Ő kegyelmes.

A Biblia azt mondja, hogy „tartsd távol magad a bűntől, menekülj a fiatalkori vágyaktól, amelyek a kárhozatba taszítják az emberek lelkét.”

A Galata 5-ben a bűnökről ír:

A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványi mádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.

Megkérdőjelezem annak az embernek a valódi megtérését, aki szándékosan vétkezik Isten ellen, azzal a gondolattal, hogy majd utána úgymint megbocsájtást fogok kérni, és részesülök Isten kegyelméből. Az Isten kegyelmével sohasem szabad visszaélnünk, igaz, hogy Isten megbocsájtja bűneinket, de ennek ellenére a bűnöknek következményei vannak, nyomai maradnak. Vannak olyan maradványai a bűnnek, amelyeket nem lehet eltörölni. A bűn bizonyos nyomokat hagy a ti életetekben és a körülöttek élők életén, amely a lelkiismeretetekbe sülve megmarad, annak ellenére, hogy Isten megbocsájtását kaptuk meg. A lelkiismeretünk továbbra is azt mondja nekünk, hogy helytelen dolog volt szándékosan vétkezni az Úr ellen. Még évek múltán is bennünk marad ez, és egyszer, amikor valami nehézség jön ismét az életetekben, akkor ismét emlékezni fogtok a bűnökre.

Józsefet eladták fivérei Egyiptomba rabszolgának. Nem érdekelte őket, hogy József esedezve sírt hozzájuk, hogy ne tegyenek vele ilyet. Az utolsó emlékü az volt, hogy látták, amint Józsefet sírva viszik egy szekéren Egyiptom felé: szívtelenek és kegyetlenek voltak vele szemben, de nem felejthették el ezt az esetet, amely mindörökké emlékezetükbe vésődött.

Majdnem 20 évvel később, amikor Egyiptomba mentek, és nehézségeik támadtak a fáraó embereivel, akkor egymáshoz fordultak, és azt mondták, hogy mindez azért történik velük, mert annak idején Józseffel olyan csúnyán elbántak. Nem lehet megszabadulni a rossz lelkiismerettől csak úgy.

Annak ellenére, hogy az Úr azt mondta Dávidnak, hogy megbocsájtok neked, nem fogsz meghalni, mégis a bűnöd miatt ezek a dolgok be fognak következni. Dávid bűnének egyik következményeként ezt mondta Nátán: *okot adott az ÚR ellenségeinek a gyalázkodásra.*

A bűn egyik letragikusabb következménye a hívő életében az, amikor Isten ellenségei meglátják a bűnünket, és Istent káromolják. „Az a valaki, aki azt állítja magáról, hogy keresztény, nézd mit tett velem...”

Sok ember a kereszténység nevébe burkolózva szándékosan becsapja az embereket, majd Isten megbocsájtását kéri, és utána ott folytatja az egészet, hol abbahagyta. Azért van olyan rossz híre a kereszténységnek a világ szemében, mert a keresztények nem élnek tiszta, igaz és szent életet Isten előtt. Ezt a leggyorsabban a világi emberek fogják észre venni, akik megragadják az alkalmat, hogy Istent káromolhassák a mi következtlenységünk miatt.

Dávid büntetése: a kard sosem távozott az ő házából, a saját gyermekei lázadtak ellene, saját feleségeit nyilvánosan alázták meg, és a megszületendő gyerek meghalt.

Itt egy vízvázlat Dávid életében, mert ennek a tapasztalatnak következményeként Dávidból eltűnt a tűz, és ettől kezdve lázadásokkal, problémákkal kellett küzdenie. Ahelyett, hogy Dávid el kezdett volna küzdeni ezek ellen, inkább elfogadta, hogy ez Isten büntetése.

A 32.-ik zsoltárt Dávid akkor írta, amikor a próféta közölte vele, hogy a bűnei megbocsájtatnak, és ő nem fog meghalni:

Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett.

Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság.

Miközben Dávid el akarta tüntetni a bűnét, sok álnokság volt benne, be akarta csapni az embereket. Ha álnok és csaló ember vagy, akkor mindig abban a félelemben kell élni, hogy egyszer le fogsz bukni, valaki ki fogja deríteni az igazat. Igaz, hogy ez kívülről nem látszik, de a lelkiismerettedben mindig ott a félelem.

Boldog az az ember, aki egyenes úton jár, aki becsületes és nem kell csaljon, rejtőzködjön.

Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett.

Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben.

Amikor még nem vallotta meg a bűneit, Isten keze nehezedett rá, nagyon rosszul érezte magát a bőrében.

Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.

Milyen boldog az az ember, akiről levették bűnének terheit, akit nem üldöz már büntudata. De még mindig szembe kell nézzen bűnei következményeivel: a kard mindig ott lesz a házában, a gyermekei továbbra is lázadni fognak, a feleségeit is meg fogják alázni, és a gyereke is meg fog halni.

Ezután hazament Nátán. Az ÚR pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit Úriás volt felesége születt Dávidnak.

Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; böjtöt tartott Dávid, és amikor bement, a földön fekvé töltötte az éjszakát.

Udvarának a vénei odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem akarta, és nem is evett velük semmit.

A hetedik napon meghalt a gyermek. A szolgák azonban nem merték megmondani Dávidnak, hogy meghalt a gyermek, mert ezt gondolták: Hiszen amikor még élt a gyermek, és szóltunk hozzá, akkor sem hallgatott a szavunkra. Hogyan mondjuk meg neki, hogy meghalt a gyermek?! Még valami bajt csinál!

Dávid azonban látta, hogy szolgálai suttognak maguk között, és rájött Dávid, hogy meghalt a gyermek. Megkérdezte Dávid a szolgálait: Meghalt a gyermek? Meghalt - felelték.

Ekkor fölkelte Dávid a földről, megfürdött, megkente magát, ruhát váltott, majd bement az ÚR házába, és leborult. Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett.

Akkor ezt mondták neki a szolgálai: Miért tetted ezt? Amíg élt a gyermek, böjtöltél és sírtál, de amikor meghalt a gyermek, fölkelteél és ettél.

Ő így felelt: Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sírtam, mert ezt gondoltam: Ki tudja, talán könyörül rajtam az ÚR, és életben marad a gyermek.

De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt?

Nagyon jó volt Dávid hozzáállása a halálhoz. Mit tehetsz ennél többet?

Én megyek majd őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám.

Dávid itt megmutatja, hogy hisz a halál utáni életben, és biztos benne, hogy a gyereke az Úrral van, és majd egyszer ő maga is a gyerekeivel lesz. Ha a mi gyerekeink még érettségi koruk elérése előtt halnak meg, akkor az Úrral lesznek.

Ezután megvigasztalta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az asszony fiút születt, és Salamonnak nevezték, az ÚR pedig a szeretetébe fogadta őt.

Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedídjának nevezte az ÚR akarata szerint.

Jedídja azt jelenti: akit az Úr szeret. És itt az igazi kegyelem: annak ellenére, hogy Isten elvette az első gyereket számunkra nem teljesen érthető okokból, mégis a második gyereket az Úr által szeretettnek nevezte el. Salamon lett Dávid kedvenc gyermeke, és ő örökölte a trónt Dávid után.

Azonban Dávid útja addig a pontig igen göröngyös volt. A kard nem távozott a házától, családi problémákkal kellett megküzdjön, mert a bűnének árát meg kellett fizesse, Isten kegyelme ellenére is.

Ezek után a következő dolog történt: volt Absolonnak, Dávid fiának egy szép húga, akinek Támár volt a neve. Megszerette őt Amnón, Dávid fia.

Amnón annyira gyötrődött hűgáért, Támárért, hogy belebetegedett, mert a leány szűz volt, és Amnón lehetetlennek látta, hogy valamit tehessen vele.

Volt azonban Amnónnak egy Jónádáb nevű barátja, Simeának, Dávid testvérének a fia. Jónádáb agyafúrt ember volt.

Megkérdőjelezem ezt a barátságot, mert az az ember, aki bűnbe viszi a másikat, nem lehet igazi barát.

Ezt mondta neki: Mi az oka annak, királyfi, hogy reggelről reggelre levertebb vagy? Nem mondanád meg nekem? Amnón ezt felelte neki: Támárba, Absolon öcsém hűgába vagyok szerelmes.

Jónádáb ezt mondta neki: Feküdj ágyba, és tettesd magad betegnek! Ha eljön apád, hogy meglátogasson, ezt mondd neki: Hadd jöjjön ide Támár hűgom, hogy ennem adjon. Szemem láttára készitse el az ételt, hogy lássam, és az ő kezéből egyem!

Lefeküdt tehát Amnón, és betegnek tette magát. Amikor elment a király, hogy meglátogassa, ezt mondta Amnón a királynak: Hadd jöjjön ide Támár hűgom, és süssön szemem láttára egypár süteményt, az ő kezéből szeretnék enni!

Akkor üzenetet küldött Dávid Támárnak a palotába: Menj el Amnón bátyád házába, és készíts neki ennivalót!

El is ment Támár bátyjának, Amnónnak a házába, aki feküdt. Fogta a tészát, meggyúrta, a szeme láttára kiszaggatta, és megsütötte a süteményt.

Azután fogta a serpenyőt, és eléje tálalta, de ő nem akart enni. Majd azt mondta Amnón: Küldjétek ki innen mindenkit! Ki is ment onnan mindenki.

Akkor ezt mondta Amnón Támárnak: Hozd be az ételt a hálószobába, a kezedből szeretnék enni! Fogta tehát Támár a süteményt, amit készített, és bevitte a hálószobába bátyjának, Amnónnak.

Amikor odanyújtotta neki, hogy egyék, az megragadta őt, és ezt mondta neki: Gyere, hűgom, hálj velem!

De ő ezt mondta neki: Jaj, bátyám, ne kövess el rajtam erőszakot, mert nem szabad így cselekedni Izráelben! Ne kövess el ilyen gyalázatos dolgot!

És én hova menjek szégyenemben? Téged pedig gyalázatosnak fognak tartani Izráelben. Inkább beszélj a királlyal, bizonyára nem tagad meg engem tőled.

De ő nem akart hallgatni a szavára, és mert erősebb volt nála, erőszakot követett el rajta, és vele hált.

De utána annyira meggyűlölte őt Amnón, hogy nagyobb lett a gyűlölete, amellyel gyűlölte, annál a szerelemnél, amellyel szerette, és ezt mondta neki Amnón: Kelj fel, menj innen!

Érdekes, hogy milyen közel vannak egymáshoz az ellenkező érzelmeink. Nagyon sok tehetséges szónok nagyon jól tud az emberek érzelmeire hatni, és vicceket mesélnek, hogy az embereket nevetésre ösztönözzék, mert tudják, hogy ha már működnek az érzelmeik, akkor nagyon hamar el lehet juttatni őket a sírásig is, ha ez a céljuk.

Láttatok már kisbabát? A kisgyerekek azonnal váltani tudnak a nevetésből a sírásba, és vissza. Ilyen örültek az érzelmeik!

Amnón szerelmes volt a féltestvérébe, de ennek semmi köze sem volt a valódi szeretethez. A mai világban gyakran úgy állnak a szexuális közösüléshez, mintha az a szeretet kifejezését jelentené, de nagyon sokszor a szeretetnek a csírája sem található meg egy ilyen közösülésben, hanem tisztán csak arról szól, hogy valaki a biológiai szükségleteit akarja kielégíteni.

Akik péntek este elindulnak a bárókba, hogy megtalálják a szerelmüket, azok sohasem fogják ott megtalálni őket, csak egy tapasztalatot szereznek. A fickó azt mondja, hogy „ma este keresek magamnak egy lányt, hogy szeretkezzek vele”. Valójában nem egy lányt keres, hanem csak a biológiai szükségletét akarja kielégíteni, és véletlenül pont egy lányra van ehhez szüksége. A világ körülöttünk ilyen állapotmódjára él, hisz ez a megközelítés nem különbözik az állatvilágtól, ahol a közösülésben nincs valódi szeretet.

Tragikus, hogy nagyon gyakran a férfiak ilyen módon keresik a szeretetet, és a nők pedig a szenvedő alanyok, mert azért adják oda magukat, hogy majd szeretetet kapjanak cserébe, amit így sohasem fognak megkapni. A férfiak eljátszák a szeretetet azért, hogy szexet kapjanak cserébe, és így az emberek az egyik csalódásból a másikba esnek, és az örült világ a szeretetre vadászik.

Hollywood mindnyájukat becsapta, mert azt sugallja, hogy a szeretet az valamilyen romantikus pillanat a holdfényben. De Amnón esete egy klasszikus példa arra, hogy ő csak használta a hűgát, és nem akart semmit nyújtani számára, csak a saját élvezetére akarta őt használni, és amint ez megtörtént, kidobta az „eszközt”, mint egy szennyes rongyot. Semmilyen értelmes kapcsolatra nem vágyott, nem akart feleséget magának, nem olyant keresett, akinek valódi szeretetet adhatott volna, hogy ezzel felépítse és megáldja őt a kedvességével és jószágával, hanem kielégítési eszközre volt szüksége.

Lányok, mikor fogtok felébredni? Az a fickó, aki annyira le akar feküdni veletek még mielőtt összeházasodnátok, el akarja sietni a dolgokat, és azt súgja a fületekbe, hogy „mindenki ezt csinálja”, és „honnán fogjuk tudni, hogy találunk-e egymáshoz?”, egyáltalán nem akar valódi szeretetet adni, csak megjátsza magát, hogy a saját testi vágyait ki tudja elégíteni. És amikor már nem elégítet ki a testi vágyait, akkor ki fog dobni, és a szíved össze lesz törve, kiábrándulsz mindenből. De nem ez az a szeretet, amire szükséged van és Isten sem ezt szánta neked.

Isten azt akarja, hogy értelmes szerelmi kapcsolatod legyen, és a szexuális közösülést nem úgy tervezte, hogy az csak egy biológiai szükségletet elégítsen ki, hanem ez a valódi szeretet kifejezése kell legyen, amelyet egyedül a házasságban találhattok meg, sehol máshol. Az embereket manapság szomorúan félrevezetik, mert Hollywood egy hatalmas hazugságot adott el az emberiségnek, és az emberek beleestek a csapdájukba.

Isten lefektette a szabályokat, és ha követjük azokat, akkor megtaláljuk a boldogságot és a kielégülést, és az értelmes kapcsolatot. Ha megszegjük a szabályokat akkor csak fájdalom és szomorúság lehet a vége.

De ő ezt felelte neki: Ha elküldesz, akkor még nagyobb gonoszást követsz el annál, amit már elkövettél rajtam. De ő nem akart hallgatni rá, sőt kiáltott a szolgálatára álló legénynek, és ezt parancsolta: Kergessétek ki innen ezt a lányt az utcára, és zárd be utána az ajtót!

Támáron tarka ruha volt, mert ilyen köntösbe szoktak öltözni a király szűz lányai. A szolga kivezette őt az utcára, és bezárta utána az ajtót.

Támár ekkor hamut hintett a fejére, és meghasogatta a tarka ruhát, amely rajta volt. Kezét a fejére kulcsolta, és jajveszékelve járt-kelt.

Ez egyedül Amnón hibája volt, és a tragédia az, hogy mivel Dávid sem volt ezen a téren példakép, ezért nem tudta megfenyíteni Amnónt ezért. Egyetlen szót sem szólt, nem fedte meg Amnónt. Dávid nagyon silány apa volt, egyáltalán nem fenyegette a gyermekeit, és ennek következményeit kellett elviselje. Bizonyára ez volt az oka annak, hogy Salamon olyan sokat írt a gyermekek nevelésének fontosságáról. Ő láthatta a saját családjában azt, hogy mit okoz a fegyelmezés hiánya.

Dávid sohasem mondott semmi olyant, amivel kellemetlenséget okozott volna a gyermekének, Absolonnak. Ez viszont nem arra ösztönzi a gyereket, hogy szeressen, hanem arra, ami Absolonnal is történt: megutálta Dávidot, és fellázadt ellene.

Salamon írta: *A gyermek szívéhez hozzátartozik az ostobaság, de a fenyítő bot kiűzi belőle*, „ha megvonod a botot, elkényezteted a gyereket, a magára hagyott gyerek dicstelenséget hoz az anyjára”. Mindezeket a fegyelem szükségességéről írta, mert Dávid nagyon gyenge volt ezen a téren.

Dávid hibásanak érezte magát, mert Amnónhoz hasonló ostobaságokat cselekedett korábban, és ezért nem érezte jogosnak, hogy beszéljen erről a témáról.

Akkor a bátyja, Absolon ezt mondta neki: Talán Amnón bátyád volt veled? Légy csendben most, húgom, mert a testvéred ő! Ne vedd a szívedre ezt a dolgot! Ezután Támár magára hagyatva lakott testvérenek, Absolonnak a házában.

Dávid király azonban meghallotta mindezeket, és nagyon megharagudott.

Absolon pedig nem szólt Amnónhoz sem jót, sem rosszat. De gyűlölte Absolon Amnónt, mert erőszakot követett el a húgán, Támáron.

Két esztendő múlva Absolon juhait nyírták az Efraimhoz tartozó Baal-Hácórban. Absolon meghívta az összes királyfiakat.

Megjelent ugyanis Absolon a királynál, és ezt mondta: Éppen most nyírják szolgáló juhait. Jöjjön el azért a király szolgálóival együtt a te szolgálóhoz!

De a király ezt felelte Absolonnak: Ne menjünk el, fiam, mindnyájan, hogy ne legyünk a terhedre! És bár unszolta őt, nem akart elmenni, hanem megáldotta őt.

Akkor ezt mondta Absolon: Ha nem jössz, akkor jöjjön el velünk Amnón, a testvérem! A király így felelt: Miért menjen el veled?

De amikor unszolta Absolon, elengedte vele Amnónt, és a többi királyfit.

Akkor Absolon ezt a parancsot adta legényeinek: Jól figyeljétek! Amikor Amnón jókedvű lesz a bortól, ezt mondom nektek: Vágjátok le Amnónt! Ti pedig öljétek meg, ne féljétek, hiszen én adom nektek a parancsot! Legyetek erősek és bátrak!

Úgy cselekedtek azért Absolon legényei Amnónnal, ahogyan Absolon parancsolta. A királyfiak pedig mindnyájan felugrottak, öszvérre ültek, és elmenekültek.

Még úton voltak, amikor ez a hír jutott el Dávidhoz: Megölette Absolon a királyfiakat mind, egy sem maradt meg közülük!

Akkor fölkel a király, meghasogatta a ruháját, és a földre feküdt. Szolgái is mind meghasogatott ruhában álltak mellette.

De megszólalt Jónádáb, Simeának, Dávid testvérenek a fia, és ezt mondta: Ne gondolja az én uram, hogy mind megölték az ifjakat, a királyfiakat, mert egyedül Amnón halt meg. Föltette ezt magában Absolon már akkor, amikor Amnón erőszakot követett el húgán, Támáron.

Ne higgye azért az én uram, királyom, hogy az összes királyfi meghalt, mert csak Amnón halt meg.

Absolon pedig elmenekült. Az őrálló legény föltekintett, és látta, hogy nagy néptömeg jön nyugat felől a hegyoldalon.

Akkor ezt mondta Jónádáb a királynak: Ott jönnek a királyfiak! Úgy történt, ahogyan megmondta szolgáló.

Amint befejezte szavait, már meg is érkeztek a királyfiak, és hangos sírásba kezdtek. Maga a király is összes szolgálójával együtt igen nagy sírásra fakadt.

Absolon tehát elmenekült, és elment Talmajhoz, Ammihúr fiához, Gesúr királyához. Dávid pedig mindennap gyászolta a fiát.

Absolon három esztendeig maradt Gesúrban, miután odamenekült.

Korábban Dávid megtámadta gesúriakat, és elvette a király lányát feleségül, és tőle született Absolon, aki most így a nagyapja házához menekült Dávid bosszúja elől.

Jóáb, Cerújá fia észrevette, hogy a király gondolatai Absolonon járnak.

Elküldött azért Jóáb Tekóába, hozatott onnan egy bölcs asszonyt, és ezt mondta neki: Tégy úgy, mintha gyászolnál, öltözz gyászruhába, ne kend meg magad olajjal, és viselkedj úgy, mint egy olyan asszony, aki régóta gyászolja halottját.

Így menj be a királyhoz, és ezt meg ezt mondd neki! Jóáb ugyanis a szájába adta, hogy mit beszéljen.

A tekóai asszony bement a királyhoz, arcával a földet érintve leborult, és ezt mondta: Segíts rajtam, ó király!

A király ezt mondta neki: Mi bajod? Ő így felelt: Ó jaj! Özvegyasszony vagyok, meghalt a férjem.

Volt szolgálólányodnak két fia, akik összevesztek a mezőn, és mivel nem volt, aki szétválasztotta volna őket, az egyik leütötte a másikat, és megölte!

Erre az egész nemzetség rátámadt szolgálóleányodra, és ezt mondták: Add ki a testvérgyilkost, hogy megöljük a testvéréért, akit meggyilkolt, sőt elpusztítjuk még az örökösét is! Így akarják kioltani még a megmaradt szikrát is, hogy ne maradjon a férjemnek se neve, se utódja a földön.

Akkor a király ezt mondta az asszonynak: Menj haza, én majd rendelkezem az ügyedben!

A tekóai asszony ezt felelte a királynak: Uram, királyom, a bűn terhe rám és családomra nehezedik, a király és az ő trónja azonban sérthetetlen!

Erre a király ezt mondta: Hozd ide elém, aki ellened szól, és nem bánt többé téged.

Az asszony így felelt: Esküdj meg, ó király, Istenedre, az ÚRra, hogy ne folytathassa a pusztítást a vérbosszúra vágyó, és így ne pusztítsák el a fiamat! A király így felelt: Az élő ÚRra mondom, hogy fiadnak egy hajszála sem esik le a földre.

De az asszony ezt mondta: Szabad még szolgálólányodnak egy szót szólania hozzád, uram, király? Ő így felelt: Beszélj!

Az asszony ezt mondta: Hát te miért gondoltál ilyet az Isten népe ellen? Hiszen a király, aki ezt a szót kimondta, maga is vétkes, mert nem hozatja vissza a király, akit eltaszított magától.

Mert bizonyosan meghalunk, és olyanok leszünk, mint a víz, amelyet ha a földre öntenek, nem lehet fölszedni. De amíg Isten nem veszi el az életet, az a szándéka, hogy még az eltaszított se maradjon eltaszítva előle.

Most, hogy bejöttem elbeszélni ezt a dolgot uramnak, a királynak, bizony ijesztgetett a nép, de azt gondolta szolgálólányod: Beszélek én mégis a királlyal, hátha megteszi a király, amit szolgálólánya mond.

Biztosan meghallgatja a király, és megmenti szolgálólányát annak a kezéből, aki fiammal együtt ki akar pusztítani az Isten tulajdon népe közül.

Még ezt is mondta szolgálólányod: Az én uram, királyom beszéde megnyugtató lesz számomra, mert olyan az én uram, királyom, mint az Isten angyala, meghallja mind a jót, mind a rosszat. Az ÚR, a te Istened legyen veled!

A király azonban megszólalt, és ezt mondta az asszonynak: Ne titkolj el előttem semmit, ha most kérdezek tőled valamit! Az asszony így felelt: Beszéljen csak az én uram, királyom!

A király ezt kérdezte: Nem Jóáb keze van benne mindebben? Az asszony így felelt: A te életedre mondom, uram, királyom, hogy nem lehet kitérni sem jobbra, sem balra az elől, amit uram, királyom mond. Valóban a szolgáló, Jóáb parancsolt nekem, és ő adta mindezeket a szavakat szolgálólányod szájába.

Azért tette ezt szolgáló, Jóáb, hogy a dolog más fordulatot vegyen. De az én uram bölcs, olyan a bölcsessége, mint az Isten angyaláé, mindent tud, ami az országban történik.

Akkor ezt mondta a király Jóábnak: Rendben van, megteszem ezt a dolgot. Eredj, hozd vissza azt a fiút, Absolont!

Ekkor Jóáb arcával a földet érintve leborult, és áldotta a királyt. Azután ezt mondta Jóáb: Ma tudta meg szolgálád, uram, királyom, hogy jóindulattal vagy hozzám, mert teljesítetted, ó király, szolgálád kérését.

Elindult Jóáb, elment Gesúrba, és hazahozta Absolont Jeruzsálembe.

De a király ezt parancsolta: Vonuljon vissza a maga házába, nem láthat engem! Absolon tehát visszavonult a házába, és nem láthatta a királyt.

Milyen nagy butaság, hogy valami jót szeretnénk tenni, de a büszkeségünk nem engedi meg. Meg akarjuk állítani a veszekedést, de nem én leszek az, aki kimondja először, hogy „bocsánat”. Először ő kell kimondja. Pedig már nagyon nyomorultul érzem magam, nem szeretném, hogy ez folytatódjon, de nem én fogok megalázkodni. Milyen ostobák vagyunk az ostoba büszkeségünk miatt!

Két esztendeje lakott már Absolon Jeruzsálemben, de a királyt nem láthatta.

Üzent azért Absolon Jóábnak, hogy elküldje a királyhoz, de ő nem akart elmenni hozzá. Üzent másodszor is, de ő mégsem akart elmenni.

Akkor így szólt szolgálóinak: Nézzétek, Jóáb birtoka az enyém mellett van, és ott árpája van neki. Menjetekek és gyűjtsátok föl! Föl is gyűjtötték Absolon szolgálói azt a birtokot.

Ekkor fölkelt Jóáb, elment Absolon házába, és ezt mondta neki: Miért gyűjtötték föl szolgálóid az én birtokomat?!

Absolon így felelt Jóábnak: Azért, mert üzentem neked, hogy jöjj ide; el akarlak küldeni a királyhoz, hogy mondd meg neki: Miért jöttem haza Gesúrból? Jobb volna nekem még mindig ott lennem. Most már látni akarom a királyt! Ha bűnös vagyok, ölessen meg!

Elment tehát Jóáb a királyhoz, és elmondta neki ezt. Ő pedig hívatta Absolont, az elment a királyhoz, és arcával a földet érintve leborult előtte, a király pedig megcsókolta Absolont.

Megtörtént hát a megbocsájtás, és ismét „barátok” lettek. Viszont ettől a pillanattól kezdve Absolon elkezdett szervezkedni az apja ellen.

Történt ezek után, hogy Absolon szerzett magának egy harci kocsit, lovakat és ötven embert, akik előtte futottak.

Reggelenként odaállt Absolon a kapun át vivő út mellé, és megszólított mindenkit, aki valamilyen peres ügyben ment a királyhoz ítéletért. Megkérdezte: Melyik városból való vagy? És ha az ezt felelte: Izráelnek ebből vagy abból a törzséből való a te szolgálád,

akkor ezt mondta neki Absolon: Nézd, a te ügyed helyes és jogos, de nincs a királynál senki, aki meghallgasson téged.

Majd így folytatta Absolon: Bárcsak engem tennének bírónak ebben az országban, akkor bárki jönne hozzám, akinek peres ügye van, én majd igazságot szolgáltatnék neki.

És ha valaki közeledett hozzá, hogy leboruljon előtte, akkor kinyújtotta a kezét, magához szorította, és megcsókolta.

Így tett Absolon egész Izráelben mindazokkal, akik ítéletért mentek a királyhoz. Így lopta be magát Absolon az izráeli emberek szívébe.

Négy esztendő elteltével ezt mondta Absolon a királynak: Hadd menjek el, hogy teljesítsem Hebrónban az Úrnak tett fogadalmamat!

Mert ezt a fogadalmat tette szolgálád, amikor az arámi Gesúrban lakott: Ha egyszer visszavisz engem az ÚR Jeruzsálembe, az Úrnak fogok szolgálni.

A király azt mondta neki: Menj el békeussal! Elindult tehát, és elment Hebrónba.

Közben titkos megbízottakat küldött Absolon Izráel minden törzséhez ezzel az üzenettel: Ha meghalljátok a kürt szavát, mondjátok: Király lett Absolon Hebrónban!

Kétszáz férfi ment Absolonnal Jeruzsálemből, akik hívására jóhiszeműen mentek, nem tudtak a dolgról semmit.

Absolon bemutatta az áldozatot, közben pedig hívatta Absolon a gíloi Ahitófelt, Dávid tanácsosát is a maga városából, Gílóból. Az összeesküvés pedig erősödött, és a nép egyre szaporodott Absolon mellett.

Ahitófel árulását Dávid az 55.-ik zsoltárban írja le:

Istenem, figyelj imádságomra, ne zárkózz el könnyörgésem elől!

Figyelj rám, hallgass meg engem! Bánatomban bolyongok, és sóhajtozom

az ellenség hangoskodása, a bűnösök nyomorgatása miatt. Mert bajt zúdítanak rám, és haraggal támadnak rám.

Szívem vergődik keblemben, halálos rémület fogott el.

Félelem és reszketés lepett meg, borzongás járt át.

Ezért így szóltam: Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék?

Messzire bujdosnék, a pusztában lakték. (Szela.)

Sietve keresnék menedéket a szélvész és a vihar elől.

Oszlasd szét őket, Uram, zavard össze nyelvüket! Csak erőszakot és viszályt látok a városban;

ez megy éjjel-nappal falai közt, vész és nyomor van benne.

Romlás uralkodik benne, nem távozik tereiről a zsarnokság és a család.

Nem az ellenség gyaláz engem, azt elszenvedném. Nem gyűlölöm hatalmaskodik rajtam, előle elrejtőzném.

Hanem te, magamfajta ember, bizalmas jó barátom,

akivel meghitt barátságban voltam; az Isten házába együtt jártunk a gyülekezet körében.

Ezután azt kéri Dávid, hogy Isten álljon bosszút a kétszínűségük és álnokságuk miatt.

Aztán Dávid meghallja, hogy Absolon egy hadsereg élén Jeruzsálem felé vonul. Amint említettük, ekkorra már teljesen hiányzott a tűz Dávidból, és ahelyett, hogy megvédené magát a csapataival, inkább elmenekül a városból a hűséges szolgálóival:

Egy hírnök érkezett Dávidhoz, és jelentette: Absolonhoz hajolt az izráéliek szíve!

Akkor ezt parancsolta Dávid mindazoknak a szolgálóknak, akik vele voltak Jeruzsálemben: Jertek, fussunk, mert másképpen nem tudunk elmenekülni Absolon elől. Sietve menjetek, mert ő is siet, és utolér bennünket, veszedelmet zúdít ránk, és kardélre hányja a várost.

A király szolgálói ezt felelték a királynak: Minden úgy legyen, ahogyan uram, a király dönt. Mi a te szolgálóid vagyunk.

Ekkor elindult a király, és nyomában egész háza népe. Tíz másodrangú feleségét azonban hátrahagyta a király, hogy őrizzék a palotát.

Így vonult ki a király, és nyomában egész hadinépe, de a legszélső háznál megálltak.

Elvonult előtte valamennyi szolgálója: a kerétiak, a pelétiak és a gátiak, az a hatszáz ember, akik vele jöttek Gátból. Mindezek elvonultak a király előtt.

...

Mindenki hangosan sírt az országban, amikor elvonult az egész hadinép. A király átkelt a Kidrón-patakon, és az egész hadinép elvonult a pusztába vezető úton.

Milyen szomorú lehetett ez a kép, hisz a hatalmas bátorsággal megáldott Dávid már megvédeni sem akarta magát.

Absolon megérkezett Jeruzsálembe, és harc nélkül bevonult.

Amikor jelentették Dávidnak, hogy Ahitófel is az összeesküvők között van Absolonnal, ezt mondta Dávid: Kérlek, Uram, hiúsítsd meg Ahitófel tanácsát!

Amikor fölért Dávid a hegy tetejére, ahol imádkozni szokott az Istenhez, éppen szembejött vele az arki Húsaj tépett ruhában és földet szórva a fejére.

Dávid ezt mondta neki: Ha velem tartasz, csak terhemre leszel, de ha visszatérsz a városba, és ezt mondod Absolonnak: Én a te szolgád leszek, ó király! Azelőtt apád szolgája voltam, de mostantól fogva a te szolgád leszek! - akkor meg tudod hiúsítani Ahitófel tanácsát. Ott lesznek veled a papok, Cádók és Ebjátár is. Azért mindent, amit a királyi palotából hallasz, jelentsd Cádók és Ebjátár papoknak.

Dávid teljesen Isten kezébe adta az ügyét, és azt gondolta, hogy ha Isten azt akarja, hogy visszakerüljön, akkor vissza fogja őt hozni. De nem védi meg többé saját magát, mert megtört emberré vált. Dávid tudja, hogy ez a Nátán által kimondott prófécia beteljesülése, hogy a fiai ellene fognak lázadni. Elfogadja Isten ítéletét, és teljesen Isten kezébe adja magát.

*Amikor Dávid egy kevéssel túljutott a hegytetőn, szembejött vele Cíba, Mefibóset szolgája, két fölszerszámozott számmal. Volt rajtuk kétszáz kenyér, száz csomó aszú szőlő, száz adag érett gyümölcs és egy tömlő bor.
A király megkérdezte Cíbatól: Mit akarsz ezzel?*

Ciba hazudott.

Cíba így felelt: A szamarak legyenek a király háza népéé, hogy azokon járjanak, a kenyér és az érett gyümölcs legyen a szolgák étele, a bor pedig legyen annak az itala, aki elfárad a pusztában.

Ekkor megkérdezte a király: Hol van uradnak a fia? Cíba így felelt a királynak: Ő Jeruzsálemben maradt, mert azt mondta, hogy most adja vissza neki Izráel háza az apja királyságát.

A király ezt mondta Cíbanak: Legyen minden a tied, ami Mefibóseté volt. Cíba felelte: Leborulok előtted, légy hozzám ezután is jóindulattal, uram, királyom!

Amikor Dávid király megérkezett Bahúrumba, kijött onnan egy ember, aki Saul rokonságából való volt, név szerint Simej, Géra fia, és amint ment, egyre ócsárolta őket.

Sőt kövel hajigálta Dávidot és Dávid király szolgálait, bár jobbról és balról ott volt az egész hadinép és az egész testőrség.

Így ócsárolta őt Simej: Gyere csak, gyere, te vérengző és elvetemült ember!

Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott vérét, aki helyett te király lettél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy!

Akkor ezt mondta a királynak Abisaj, Cerúja fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét!

A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fiai. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt?

Majd ezt mondta Dávid Abisajnak és összes szolgájának: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki.

Dávidban nincs már több tűz, annyira megtört, hisz megértette, hogy ez a bűnének a gyümölcse, és ugyanakkor nagyon szép az a mód, ahogy alárendeli magát Isten akaratának, és ítéleteinek. Ez tette Dávidot Isten szíve szerint való emberré, és még akkor is elfogadta Isten akaratát, amikor úgy néz ki, hogy el akarja őt pusztítani. Nem ellenkezik, és teljesen megtörve alárendeli magát és az életét. Ez a megtöretés gyakran szükséges azért, hogy teljesen alárendeljük magunkat Isten akaratának. Egy kissé szomorú látni azt, hogy kialudt a tűz belőle, másrészt viszont gyönyörű az, hogy Dávid többé nem áll ellent, hanem átadja magát az Ő akaratának.

Absolon és az egész izráeli hadinép megérkezett Jeruzsálembé. Vele volt Ahitófel is.

Amikor az arki Húsaj, Dávid barátja bement Absolonhoz, ezt mondta Húsaj Absolonnak: Éljen a király! Éljen a király!

De Absolon ezt mondta Húsajnak: Hát csak ennyire vagy hűséges a barátodhoz? Miért nem mentél el a barátoddal?

Húsaj ezt felelte Absolonnak: Azért nem, mert én azé leszek és annál maradok, akit az ÚR és ez a hadinép, meg az összes izráéliek választottak.

Másodszor pedig: kinek szolgáljak én, ha nem az ő fiának? Ahogyan apádat szolgáltam, ugyanúgy foglak téged is.

Absolon ezt mondta Ahitófelnek: Adjatok tanácsot, hogy mit tegyünk!

Ahitófel ezt mondta Absolonnak: Menj be apád másodrangú feleségeihez, akiket itthon hagyott a palota őrzésére. Ha meghallja egész Izráel, hogy meggyűlöltetted magad apáddal, annál inkább fölbátorodnak mindazok, akik veled tartanak.

Sátrat vontak fel tehát Absolonnak a háztetőn, és bement Absolon apja másodrangú feleségeihez egész Izráel szeme láttára.

Ez egy gyógyíthatatlan sebet ejtett Dávid és Absolon kapcsolatán, másszóval az emberek ettől kezdve biztonsággal követhették Absolont, mert tudták, hogy Dávid nem bocsájthatta meg ezt a bűnt. Ezt a szokást követte minden király, aki az elődjétől átvette a királyságot. Akárcsak Dávid is, amikor Saul feleségeit átvette, úgy ez a cselekedet is azt jelentette, hogy Absolon Dávidot követi a trónon.

Ezzel Nátán prófécijának következő része is beteljesedett, hogy Dávid feleségeit fényes nappal alázzák meg a nép szeme láttára.

Egy dologra viszont szeretnék visszatérni. A 14.-ik fejezet 25.-ik versében olvashatunk Absolonról:

Egész Izráelben nem volt olyan szép ember, akit annyira dicsértek volna, mint Absolon. Nem volt benne semmi hiba tetőtől talpig.

De belülről ármánykodó és kegyetlen volt.

És amikor a fejét megnyíratta - mert minden esztendő végén lenyíratta a haját; mivel igen nehéz volt, azért kellett lenyíratnia - kétszáz sekel súlyú volt a haja, a királyi súlymérték szerint.

Ez azt jelentette, hogy minden évben 1,5-2 kg haja nőtt. Az érdekesség viszont az, hogy a haja okozta a halálát is később.

Atyánk, köszönetet mondunk azokért a leckékért, amelyeket az Igéd tanulmányozása során tanulhatunk meg. Uram, kérünk téged, hogy gazdagíts minket a Te tudásoddal, és segíts, hogy növekedjünk kegyelemben és az igazságod megértésében. Kérünk, hogy segíts nekünk elrejtteni a Te szavaidat a szíveinkbe, hogy megtisztuljunk az általad kimondott szavaktól.

86 perc